

Док јавори њишу гране

У новој књизи Бојан З. Босиљчић уверава читаоца да се кључ за разумевање света може пронаћи у биоскопу

Суботица, маја

Посматрајући свет брзином од 24 слике у секунди филмски критичар Бојан Босиљчић у својој новој књизи „Док јавори њишу гране“, у издању „Стубова културе“, увериће читаоца да се кључ за разумевање света који га окружује може пронаћи у биоскопу. У мраку биоскопске дворане танак млаз светла слике која се пројектује на платну Босиљчићу је био довољан да препозна, анализира и на валере разложи не само кинематографију Канаде, већ њен целокупан живот.

Филм је за Босиљчића сажимање живота, а филмски ствараоци аутентични представници духа и менталитета једне земље. Отуда у новој, петој књизи посве-

аутора да остане свој и да у критичком вредновању филмске уметности не поклекне пред блештавим сјајем холивудских вредности које све остало бацају у засенак. У томе му, каже, помаже и стално подсећање на то одакле је дошао. Зато се не раздваја од фотографије, а објављује је и у овој књизи, начињене једном давно на врелу Босне.

Бојан Босиљчић је бивши Сарајлија, а након времена проведеног у Суботици, пре седам година стигао је у Канаду и одбавиши да се повинује пракси америчког континента и мењању запослења остао доследан свом новинарском послу и писању филмске критике. Његове књиге надовезују се једна на другу:

помало прекорева због инфериорног става према америчкој филмској индустрији чијем укусу и новцу северни сусед не може да одоли. Зато Босиљчић у биоскопима проналази канадске филмове које ни сами његови домаћини не гледају, или бар не у значајнијем броју, издвајајући међу њима оне који представљају прави уметнички доживљај. Са истанчаним стилем пише о филмским размирицима између Ванкувера, Торонта и Монреаља, о њиховим различитим критеријумима у вредновању седме уметности, не дајући предности ниједном, али доносећи уверљиву слику о културном животу Канаде, занимљиву не само филмофилима већ и онима који желе да сазнају више о култури ове земље.

У књизи „Док јавори њишу гране“ Босиљчић бележи своје разговоре са Аланом Френијем, директором Међународног филмског фестивала у Ванкуверу, са опонентима као што су Серж Лозик, директор Фестивала светског филма у Монреалу, окренутог високим уметничким критеријумима, и Пирс Хендлинг, директор Међународног филмског фестивала у Торонту, на којем новац и гламур имају предност. Том Мек Сорли, директор канадског Филмског института у Отави, Џим Синклер, директор Пацифичке кинотеке у Ванкуверу, Марија Топаловић, председник и генерални директор Академије за канадски филм и телевизију, саговорници су који оличавају институције канадског филма. Затим следе разговори са ствараоцима: Дани Аркан, редитељ, Џон Грејсон, редитељ и сценариста, Венди Крусон, глумица, Делни Вилнев, редитељ и сценариста, Робер Лепаж, редитељ, сценариста и глумац, само су нека од имена са којима Босиљчић разговара о филму, о уметности уопште дајући при том исцрпну биографију свог саговорника.

А. Исаков

БОЈАН З. БОСИЉЧИЋ И ЕГОЈАН АТОМ

ћеној кинематографији Канаде уз разговоре са водећим синеаистима ове земље, али и света, даје и широку анализу миљеа у којима стварају. Његови уводи у разговоре са директорима водећих фестивала у Ванкуверу, Торонту и Монреалу представљају праве мале есеје о канадском друштву.

Анализа канадског друштва и његовог филмског стваралаштва, коју је понудио Босиљчић инспирисана је делом и потребом

„Плакат босанскохерцеговачког филма“, „Оскар је крив за све“, „Северно од Холивуда“ и „Булевар сумрака“ из 1999. године. Нова књига „Док јавори њишу гране“ пружа до сада најобухватнији преглед кинематографије Канаде. И не само то. Са хладном прецизношћу човека који је у ову климатски хладну земљу стигао из друге културе, Босиљчић суптилно уочава многе карактеристике канадског друштва.

Своју нову домовину као и да